

AFTRÖTTA, v. a. 1. Småningom trötta. — Äfv. *Trötta af*.

AFTRÖTTNA, v. n. 1. Småningom tröttna. — Äfv. *Tröttna af*.

AFTUBBA, v. a. 1. (föga brukl.) Genom tubbande vinna något af en person. — Äfv. *Tubba af*.

AFTUMLA, v. n. 1. Tumla ned ifrån något. — Äfv. *Tumla af*.

AFTUNNA, v. a. 1. (föga brukl.) Göra tunnare. — *Aftunnande*, n. 4.

AFTUNNA, v. a. 1. Aftappa ett våtämne ur ett större laggkärl (tunna, ankare, o. s. v.). *A. dricka ur, af en tunna. A. ett kärl helt och hållet, till hälften.* — Äfv. *Tunna af*. — *Aftunnande*, n. 4. o. *Aftunning*, f. 2.

AFTVAGA, se *Aftvä*.

AFTVAGNING, f. 2. Se *Aftväende*.

AFTVINA, v. n. 1. Se *Aflyna*.

AFTVINGA, v. a. 1. o. 3. (böjes som *Tvinga*) Genom våld eller hotelser förmå en person att lemna från sig eller göra något. *A. någon samtycke, underskrift, beklännelse. A. någon löfte att verkställa en sak.* — Äfv. *Tvinga af*. — *Syn.* *Aftruga, Afnödga, Afpressa.* — *Aftvingande*, n. 4.

AFTVINNA, v. a. 1. Fullborda en tvinning, tvinna slut. — *Aftvinnande*, n. 4. o. *Aftvinning*, f. 2.

AFTVÄ, v. a. 2. eller **AFTVAGA**, v. a. 3. (böjes som *Tvä*) 1) Tvätta hel och hållen. Brukas mindre ofta, om människor och husdjur. — 2) Borttvätta. *A. smutsen af, från fötterna.* — 3) (fig.) a) Försona. *Vår Frälsare har aftvagit all världens synder. Änger och bättring a. fordnafel.* — b) *A. en anklagelse, en beskyllning, rättfärdiga sig* därför. — Äfv. *Tvä och Tvaga af* (för bem. 2).

AFTVÄENDE, n. 4. Handlingen, då man aftvår.

AFTVÄTTA, v. a. 1. 1) Genom tvättning borttaga, fränkilja. *A. stäckarna af, från ett bord.* — 2) Tvätta något helt och hållet. *A. ett bord, ett skåp, möblerna i ett rum.* — 3) (fig.) Se *Aftvä*, 3. b). — Äfv. *Tvätta af*. — *Aftvättande*, n. 4. o. *Aftvättning*, f. 2.

AFTYNA, v. n. 1. Småningom tyna, förlora kraft och lif. (Fig.) *Handeln a-r.* — Äfv. *Tyna af*. — *Aftynande*, n. 4. o. *Aftynning*, f. 2.

AFTYSTA, v. a. 1. Småningom tysta. — Äfv. *Tysta af*. — *Aftystande*, n. 4.

AFTYSTNA, v. n. 1. Småningom tystna. — Äfv. *Tystna af*. — *Aftystnande*, n. 4.

AFTÄG, n. 3. Handlingen, då man aftägar. Brukas om krigsfolk, processioner och skämtvis om flera personer, som till fots följas åt ifrån ett ställe. — *Syn.* *Aftägande, Afmarsch, Afroppande.*

AFTÄGA, v. n. 1. Bortgå i tågande trupp, tågvis. Brukas om krigsfolk och processioner, äfvensom skämtvis; jfr. *Aftäg*. — *Syn.* *Afmarschera, Afroppa.* — Äfv. (fam.) *Täga af*. — *Aftägande*, n. 4.

AFTÄCKA, v. a. 2. 1) (egentl.) Taga taket af *A. ett hus.* — 2) Taga täckelset, betäckningen af något. *A. en staty, ett batteri.* — Äfv. *Täcka af* (i lägre språk). — *Syn.* Se *Blotta*. — *Aftäckande*, n. 4. o. *Aftäckning*, f. 2.

AFTÄLJA, v. a. 2. 1) Medelst knif (egentl. täljknif), skära tvärs af. *Man måste a. den här käppen i ändan, emedan han är för lång.* — 2) Medelst knif afkanta eller göra tunnare, smalare. — *Syn.* *Afkreta, Afkåta.* — 3) Med knif afskilja en del ifrån ett helt. *A. ett stycke af än-*

dan på en käpp. A. kanterna på en träbit. — Äfv. *Tälja af*. — *Aftäljande*, n. 4. o. *Aftäljning*, f. 2.

AFTÄRA, v. a. 2. Småningom tära.

AFTÄRD, a. p. 2. Se *Afmerglad*.

AFTÖA, v. a. o. n. 1. Se *Aflena*.

AFTÖMMA, v. a. 2. 1) Utslä en del af innehållet i ett kärl. Har till objekt så väl kärlet som innehållet, både i denna och följande bemärkelse. *A. ett kärl till hälften. A. litet ur en vattuså* — 2) Helt och hållet tömma. *A. en tunna. A. allt vinet ur: faten* — Äfv. *Tömma af*. — *Syn.* Se *Tömma*. — *Aftömmande*, n. 4.

AFTÖMNING, f. 2. 1) Handlingen, då man aftömmar. — 2) Sjelfva det aftömda.

AFUND, c. 3. sing. Känsla af olust vid åsynen af andras lycka, framgång, fördelar. *Hysa, bära a. till någon för hans rikedom. Hennes skönhet väckte alla fruntimmers a.* — *Syn.* *Afundsamhet, Afundsjuka, Missunnsamhet, Svartsjuka.*

AFUNDA, v. a. 1. (Egentl.: ej unna) Erfara en känsla af olust vid åsynen af andras lycka, framgång, fördelar. *A. någon hans rikedom. Han a-s, är a-d af alla för sina utmärkta naturgåfvor.* — I aktiv mening brukas denna ordform mindre, än:

AFUNDAS, v. d. 1. Se *Afunda*. *Jag kan ej annat än a. honom hans gjorda öfring. Många a-ades på honom för den ynnest, han åtnjöt vid hofvet.* — *Syn.* *Missunna.*

AFUNDSAM, a. 2. 1) Af naturen fallen för afund. *En a. natur, karakter, menniska.* — 2) Som uttrycker, röjer, tillkännagifver afund. Se med *a-mma blickar*.

AFUNDSAMHET, f. 3. Fallenhet för afund, afundsam natur. — *Syn.* Se *Afund*.

AFUNDSAMT, adv. På ett afundsamt sätt, med afund.

AFUNDSFULL, a. 2. Uppfylld af afund, i hög grad afundsjuk.

AFUNDSJUK, a. 2. 1) Som är intagen af afund till någon. *Vara a. på sin medtäflare för hans framgång.* — 2) Afundsam (i bem. 1). *Det är en a. menniska.* — 3) Som ej unnar andra något, det man sjelf äger. *Han är mycket a. om sina böcker. Du kan icke tro, hvad han är a. om sin fästmö: man får ej ens se på henne.* — *Syn.* *Afundsam, Missunnsam, Svartsjuk.*

AFUNDSJUKA, f. 1. sing. Afund eller afundsamhet i hög grad.

AFUNDSMAN, m. 5. pl. — män. Person, som bär afund till en annan. *Jag hoppas, att mina a-män en gång skola komma på skam.*

AFUNDSVÄRD, a. 2. 1) Värd att afundas. *En a. menniska, lycka.* — 2) Förträfflig, utmärkt. — *Syn.* Se *God, Lycklig*.

AFVAKTA, v. a. 1. (Egentl. hålla vakt, för att invänta, påpassa något.) Vänta på inträffandet af någon viss händelse, med tanken fästad på något särskilt syfte. *Jag a-r med otåghet hans ankomst, då jag kan få förklara mig. A. tillfälle att utföra sin plan.* — Ordet nyttjas icke väl med person till objekt. — *Syn.* Se *Vänta*. — *Afvaktan*, f. sing. indef. o. *Afvaktande*, n. 4.

AFVALKA, v. a. 1. Fullända valkningen (t. ex. af kläde). — *Afvalkande*, n. 4. o. *Afvalkning*, f. 2.

AFVALSA, v. a. 1. Fullborda valsningen af ett visst quantum (t. ex. plåtar). — *Afvalsande*, n. 4. o. *Afvalsning*, f. 2.